

WEG VAN DE SNELWEG

In mijn laatste basiscursus zaten 6 cursisten. Vier van hen waren uit hoofde van hun beroep en functie gewend snel en efficiënt te werk te gaan. Twee van hen hadden een rustiger tempo. Gedurende de eerste dag merkte ik dat de cursisten minder onderling uitwisselden dan ik in andere cursussen gewend was. Ze waren op een gegeven moment klaar en leken van mij te verwachten dat ik doorging naar het volgende onderwerp. De middagpauze kon van een uur ingekort worden tot drie kwartier en ... een kwartier voor de afsluiting van de dag was ik door mijn geplande stof heen! En dat ondanks het feit dat één cursist bij elke oefening ruimschoots de tijd nam en de anderen steeds op hem moesten wachten! In andere cursussen hadden we eerder te weinig dan te veel tijd gehad. Ik was lichtelijk verontrust. Had ik deze mensen niet genoeg te bieden? Of hadden ze het juist extra hard nodig om rust en tijd te leren nemen voor hun innerlijk ervaren en gaf de 'langzame' cursist het juiste voorbeeld?

Ik neigde in mijn antwoord naar het laatste, maar kennelijk nog wat te onzeker, want de nacht erna kreeg ik in een droom een duidelijk antwoord:

Ik zit in een auto naast mijn man die hem bestuurt. Achterin zitten meerdere mensen. We rijden van de snelweg af, een uitrit in en komen tot stilstand bij een splitsing. Eén weg draait wat naar links. Hij wordt smal en gaat een bos in. Hij is nog wel verhard. Een tweede weg, een rul zandpad, draait wat naar rechts en gaat ook het bos in. We kunnen hier met de auto niet verder en ik stel voor om te keren. Mijn man draait de auto, maar ook daar is weinig ruimte voor. Ik zie plotseling dat de kant van de weg moerasachtig is en dat het voorwiel daarin terecht zal komen. Ik vraag mijn man nog te stoppen, maar het is al te laat. De auto zakt scheef weg en ik raak aan de rechterkant in de verdrukking. We kunnen met z'n allen nog wel uit de auto komen, maar de auto zal zonder hulp niet bevrijd kunnen worden uit zijn positie

Ik werd wakker uit deze droom; de droom vroeg om mijn bewuste aandacht. Rond mijn borst voelde het wat benauwd, want ik had letterlijk in de verdrukking gezeten. En er was ook angst om nog verder weg te zakken in het moeras.

Nader 'onderzoek' maakte duidelijk dat mijn man en ik mijn mannelijke en mijn vrouwelijke kant symboliseerden. De mensen achterin de auto stonden voor mijn cursisten. Ik had hen van de snelweg meegenomen naar wegen die niet meer met een groot en snel voertuig te berijden waren. Omkeren bleek zelfs al niet meer mogelijk, want dat leidde ons met z'n allen in de problemen en bracht mijn vrouwelijke kant in de verdrukking. Er restte ons nog maar één mogelijkheid en dat was uitstappen en te voet verder gaan zoals de 'langzame' cursist. De volgende cursusdag heb ik hun mijn droom verteld. Ze gaven aan blij te zijn met mijn besluit 'te voet samen verder te gaan' over de smalle en rulle wegen 'het bos' in. En ... we waren niet meer voor de geplande tijd klaar!

Trees Cuijpers-Kessels, <treescuijpers@freeler.nl>